

דקדוקי קריאה בפרשת אמר, בהפטרה ובראשון של בהר

ב לְשֹׂארוֹ: להיזהר מהבלעת האל"ף. לא לְשֹׂרוּ! עם זאת השי"ן בשוא נח

ג וּלְאַחֲתוֹ: כאן הוי"ו בשוא והלמ"ד בפתח¹, העמדה קלה בלמ"ד למנוע הבלעת האל"ף החטופה

ד לֹא יִטְמָא בְּעַלְמִי: מוטעם מרכא-טפחא, מונח-אתנחתא, אין לקרוא 'לא-יטמא בעל, בעמיו'. לְהַחֲלוֹ: הטעמה כפולה: מאיילא² בה"א וסו"פ בלמ"ד

ו וְהָיוּ קִדְשׁ: טעם נסוג אחור לה"א

ז מְאִישָׁה: יש להקפיד על קריאת המפיק להבדילו מה'אשה', ללא מפיק, המוזכרת מוקדם יותר בפסוק

ט תַּחֲלֶ: התי"ו בצירי ולא בקמץ

י עַל-רֹאשׁוֹ | שְׁמֶן: התיבה הראשונה מוטעמת במונח לגרמיה³

יג אֲשֶׁה בְּבִתּוּלָּהָ: הבי"ת הראשונה רפה על אף שהיה מקום לחשוב שיש כאן דין צבوتות⁴

כא טז עליית שני

כא יח שְׁרוּעַ: שין שמאלית

כא כ אֹו תַבְלֹל בְּעֵינָיו: טעם טפחא בתיבת אֹו

כא כד מְקַדְשִׁי: השי"ן בפתח

כב ב וַיִּנְזְרוּ: הוא"ו בשווא נע

כב ג הַקְדָּשִׁים: כאשר הקו"ף דגושה עקב ה"א הידיעה (וכן בַּקְדָּשִׁים) הקו"ף בחטף קמץ ונקראת (במבטא הישראלי) כחולם. במילה קְדָשִׁים ללא ה"א הידיעה, הקו"ף בקמץ רחב ונקראת כפתח

כב ד יֹאכֹל: הכ"ף מנוקדת בפתח ולא בצירי

כב ו וְטִמְאַה: הטי"ת בקמץ גדול והמ"ם בשווא נע

כב ח לְטִמְאַה-בָּהּ: הטי"ת בקמץ קטן והמ"ם בשווא נח

כב י לֹא-יֹאכֹל קִדְשׁ: טעם נסוג אחור ליו"ד, גם בהמשך הפסוק וכן הדבר בפס' יא, יד

כב יג וְשָׂבָה: הטעם בבי"ת מלרע

כב טז וְהִשְׂיֵאוּ: שין שמאלית. בְּאַכְלָם: האל"ף בקמץ קטן

כב יז עליית שלישי

כב יט לְרַצְנָם: אתנח בראש הפסוק ללא הכנה של טיפחא לפניו. אין לעשות ניגון טיפחא בהברת הצד"י

כב כא יְהִי-בֹו: דגש חזק בבי"ת מדין דחיק

כב כד וּבְאַרְצְכֶם: הבית בשוא נח

כב כה מְשַׁחֲתֶם: המ"ם בקמץ קטן

כב לג וְנִקְדַּשְׁתִּי: הטעם בתי"ו מלרע

כג א עליית רביעי

כג ב דַּבֵּר: ארבע פעמים מופיעה התיבה 'דבר' לאורך קריאה זו: שתי הפעמים הראשונות מוטעם בגרשיים ושתי הפעמים האחרונות בתביר. מְקַרְאֵי קִדְשׁ: הטעם לא נסוג, ולכן מקום הטעם באל"ף. וכן בהמשך הפרשה.

כג ג תַּעֲשֶׂה: העמדה קלה בתי"ו שלא יישמע כפתח

כג יז מְמוֹשְׁבֵיכֶם: טעם קדמא מעל הבי"ת, ככלל, תיבה זו תמיד תבוא בהטעמה משנית בהברת הבי"ת. תַּבִּיאוֹ: דגש חזק

כג באל"ף. שְׁתִּים: בחלק מהדפוסים מוטעם בטעם יתיב ובחלקם בפשטא. גרסת היתבי עיקר

כג כב וּבְקִצְרְכֶם: הבי"ת בשווא נח למרות הגעיה בוי"ו. לַעֲנִי: העמדה קלה בלמ"ד להדגשת הסגול המורה על מיודע

כג כג עליית חמישי

כג כז בַּעֲשׂוֹר: העמדה קלה בבי"ת להדגשת הסגול המורה על מיודע

כג ל וְהֶאֱבַדְתִּי: הטעם בתי"ו מלרע, העמדה קלה בה"א למנוע הבלעת האל"ף שלאחריה

כג לב שִׁבְתְּכֶם: התי"ו בשוא נע

כג לג עליית ששי

כג לח שִׁבְתָּהּ ה' וּמְלֹכֶד מִתְּנוּתִיכֶם וּמְלֹכֶד ... וּמְלֹכֶד כָּל-נְדָבְתֵיכֶם אֲשֶׁר תִּתֶּנּוּ: כל הדגושות בתוך המילה בשוא נע

כג לט בְּאַסְפְּכֶם: האל"ף בקמץ קטן

כד א עליית שביעי

כד י וַיִּקְחוּ: הוא"ו בשווא נע. לְהַעֲלֹת: העמדה קלה בה"א למנוע הבלעת העי"ן החטופה

כד ג לְפָרְכָת: הלמ"ד בשווא נע, יש להיזהר מהפסוק הדומה בספר שמות (פרשת תצווה)

כד ה וְאַפִּיתִי: במלרע!

כד י יִשְׂרָאֵלִית: הרי"ש בשווא נע, כן הדבר בהמשך

כד יד אֶת-הַמִּקְלָל: המ"ם בשוא נע⁵

כד טז בְּנִקְבוֹ-שֵׁם: הנר"ן בקמץ קטן, והבי"ת השנייה רפויה

כד יט יַעֲשֶׂה לוֹ: טעם נסוג אחור לעי"ן ולכן גם דגש חזק בלמ"ד

כד כ יִנְתֶּן בֹו: טעם נסוג אחור לנר"ן

¹ בפרשת נזיר במדבר ו ז: וּלְאַחֲתוֹ וי"ו שרוקה ולמ"ד בשווא נח.

² אין זה טעם מפסיק אלא טעם מחבר על אף היותו כטפחא מצד צורתו עפ"י ספר "טעמי המקרא" מאת הרב ברויאר, עמ' 66.

³ שתי אותיות בגד"כפת בראש מילה ומאותו מוצא (לא כל צירוף!) כשלפניו תיבה המסתיימת בהברה פתוחה ומוטעמת בטעם מחבר, כגון 'ותתפשהו בבגדו' או 'ואכבדה בפרעה'. אך דין זה מתקיים רק כאשר הראשונה מבין השתיים מנוקדת בשווא נע וכאן הבי"ת מנוקדת בחיריק. יש ספרים שהשתבשו בזה.

⁵ בכת"י בחטף פתח להדגיש את הנעת השווא. וכן בפסוק כג.

הפטרות אמור יחזקאל מד:

טו הַלְוִיִּם: אין געיא בה"א והלמ"ד אחריה בשווא נח. לְשִׁרְתָּנִי:
השי"ן בקמץ רחב והרי"ש בשוא נע, כן הדבר בפסוק הבא
יט וּבְצִאָתָם: הבי"ת בשוא נח. בְּלִשְׁכָּת: השי"ן בשוא נח על
אף הגעיא שלפניה והכ"ף הרפויה שלאחריה
כב וְהָאֱלֹמָנָה אֲשֶׁר תִּהְיֶה אֱלֹמָנָה מִכֶּהֱן יִקְחוּ: למרות
שאין הטעמים מורים אחרת, יש להקפיד על הפרדת בין אֱלֹמָנָה
ל-מִכֶּהֱן ולהימנע שיבוש הכתובים

כה לְטָמְאָה: הטי"ת בקמץ קטן והמ"ם בשוא נח
ל כָּל-בְּכוֹרֵי כָּל: טעם נסוג אחור לכ"ף הראשונה. וְכָל-
תְּרוֹמַת כָּל: טעם נסוג אחור לרי"ש. לְהִנִּיחַ: הה"א בקמץ
והנו"ן רפויה

ראשון של בהר:

כה ד שני במנחת שבת
כה ו לְאֹכְלָה: האל"ף בקמץ קטן. לֵךְ וּלְעַבְדֶּךָ וּלְאַמְתֶּךָ:
טעם טפחא בתיבת לֵךְ. וּלְשִׁכְיֶרְךָ: געיה בכ"ף, הרי"ש בשווא
נע, יש לקרוא: וּלְשִׁכְי-רְךָ. דין דומה בנוגע לתיבה הבאה:
וּלְתוֹשֶׁבֶתָּה
כה ז וּלְבִהְמֹתֶיךָ: במתיגה זקף (דרבן)

כה ח שלישי במנחת שבת
כה ט בְּעֶשְׂוֹר: העמדה קלה בבי"ת להדגשת הסגול המורה על
מיודע